

Χαίρε

Μάιος 2026
Τεύχος 29

Απάνθισμα στίχων

«Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;»

(Προς Ρωμαίους Η', 31)

«Όταν είναι ο Θεός με το μέρος μας,
ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας;»

«Ός γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφέισατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται; Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιοῦν· τίς ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθεὶς, ὃς καὶ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν. Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα; Καθὼς γέγραπται ὅτι ἕνεκά σου θανατούμεθα ὄλην τὴν ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἄλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. Πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.»

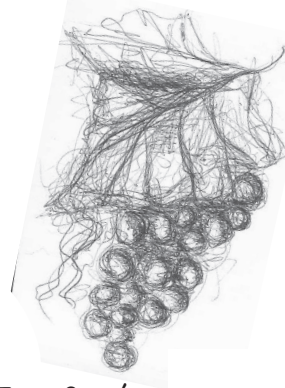
(Προς Ρωμαίους Η', 32 - 39)

«**Ο Θεός δεν λυπήθηκε ούτε τον μονογενή του Υἱό, αλλά τον παρέδωσε στον θάνατο για χάρη ὅλων μας. Δε θα μας δωρίσει, λοιπόν, μαζί μ' αὐτόν τα πάντα; Ποιος μπορεί να κατηγορήσει αυτούς που διάλεξε ο Θεός; Κανείς, γιατί ο Θεός ο ἴδιος τοὺς δικαιώνει. Και ποιος θα τους καταδικάσει; Κανείς, γιατί ο Χριστὸς πέθανε για μας. Κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά κι αναστήθηκε και βρίσκεται τώρα στα δεξιὰ του Θεοῦ, ὅπου μεσολαβεῖ για μας. Τι, λοιπόν, μπορεί να μας χωρίσει ἀπὸ την ἀγάπη του Χριστοῦ; Μήπως τα παθήματα, οὐ στενοχώριες, οὐ διωγμοί, ἢ πείνα, ἢ γύμνια, οὐ κίνδυνοι ἢ ο μαρτυρικός θάνατος; Σύμφωνα με τὴ Γραφή: «Για σένα πεθαίνουμε ὅλη τὴν ἡμέρα. Μας μεταχειρίζονται σαν πρόβατα που τα πάνε για σφαγῆ». Εμεῖς ὁμως βγαίνουμε νικητές μέσα απ' ὅλες αὐτές τις δυσκολίες, με τὴ βοήθεια του Χριστοῦ, ο οποίος μας ἀγάπησε. Κι εἶμαι πραγματικά βέβαιος πως οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἄλλες ουράνιες δυνάμεις οὔτε παρόντα οὔτε μέλλοντα οὔτε κάτι ἄλλο εἴτε στον οὐρανὸ εἴτε στον ἀδὴ οὔτε κανένα ἄλλο δημιούργημα θα μπορέσουν ποτὲ να μας χωρίσουν ἀπὸ τὴν ἀγάπη του Θεοῦ για μας, ὅπως αὐτὴ φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου μας.»**

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό
Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Κυριακή του Τυφλού

(Ιωάννου θ', 1 - 38)

Το σημερινό ευαγγέλιο περιγράφει ένα από τα αμέτρητα θαύματα που έκανε ο Θεός. Με αυτό φανερώνεται η αγάπη του Χριστού για τους ανθρώπους που υποφέρουν, αλλά αποκαλύπτεται για μια ακόμα φορά και η θεότητά Του.

Εκείνο τον καιρό, «παράγων ο Ιησούς, είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής» (Ιωάν. θ', 1). Πριν από αυτό, αναφέρεται πως οι Ιουδαίοι είχαν πάρει πέτρες για να ρίξουν στον Ιησού που ήταν στον ναό, επειδή έλεγε την αλήθεια. Την ώρα που οι κακούργοι Ιουδαίοι σκέφτονταν μόνο πώς θα κάνουν κακό στον Κύριο, Εκείνος σκεφτόταν μόνο πώς θα ευεργετήσει τους ανθρώπους.

«Και ηρώτησαν αυτόν οι μαθηταί αυτού λέγοντες· ραββί, τις ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθεί;» (Ιωαν. θ' 2). Λίγο νωρίτερα ο Κύριος είχε θεραπεύσει τον παραλυτικό στην προβατική κολυμβήθρα και του είχε πει: «Μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον σοι τι γένηται» (Ιωαν. ε' 14). Γίνεται φανερό από τα λόγια του Χριστού πως ο άνθρωπος εκείνος, που ήταν τόσα πολλά χρόνια ανάπηρος, έφταιγε ο ίδιος με τις αμαρτίες του για την αρρώστια του. Η περίπτωση του γεννημένου τυφλού, όμως, ήταν ασαφής και γι' αυτό οι μαθητές ρώτησαν τον Χριστό: Τις ήμαρτεν;

Αν ο Κύριος έκανε τη στιγμή αυτή στους μαθητές του την ερώτηση «Πώς νομίζετε πως θα μπορούσε να έχει αμαρτήσει για να γεννηθεί τυφλός;», οι μαθητές Του θα βρίσκονταν σε αμηχανία. Σαν τελευταίο επιχείρημα, ίσως επικαλούνταν την κοινή αμαρτία του ανθρώπινου γένους από την αμαρτία του Αδάμ, όπως λέει ο Ψαλμωδός: «Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου» (Ψαλμ. ν', 5).

Για τα βάσανα και τις αρρώστιες που βρίσκουν τον άνθρωπο στη γη, ίσως υπάρχουν κι άλλες αιτίες, εκτός από τις αμαρτίες του ίδιου ή των γονιών του. Στην περίπτωση του ανθρώπου που γεννήθηκε τυφλός, η αιτία ήταν ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ.

Ευλογημένοι είναι εκείνοι που πάνω τους φανερώνονται τα έργα του Θεού, που τα χρησιμοποιεί για την ψυχική τους σωτηρία. Ευλογημένος είναι ο φτωχός άνθρωπος, που όταν το έλεος του Θεού τον κάνει πλούσιο και διάσημο, εκείνος νιώθει και δέχεται το έλεός Του με ευχαριστία. Ευλογημένος είναι ο απελπισμένος ανάπηρος, που ο Θεός του δίνει την υγεία του κι αυτός υψώνει την καρδιά του στον αθέατο Θεό, τον μοναδικό ευεργέτη του.

Προβλέποντας όλους αυτούς τους καρπούς της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού, ο Κύριος είτε ικανοποιημένος στους μαθητές Του: «Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τα έργα του Θεού εν αυτώ». Ήταν σαν να ήθελε να πει: Αφήστε κατά μέρος τώρα το ερώτημα για το ποιος φταίει, ο ίδιος ή ο πατέρας του. Όλα αυτά είναι δευτερεύοντα τώρα μπροστά σ' εκείνο που είναι να φανερωθεί. Και τα έργα του Θεού (όχι ένα αλλά πολλά) θα φανερωθούν με τον άνθρωπο αυτόν και το γεγονός αυτό θα καταγραφεί στο ευαγγέλιο, ώστε να λειτουργήσει για τη σωτηρία πολλών.

Πραγματικά, για τα χρόνια που υπέφερε ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος, θ' αποζημιωθεί εκατονταπλάσιονα. Κι η ανταπόδοσης που δίνει ο Θεός σε κείνους που υπέφεραν για χάρη Του είναι αιώνια, άφθαρτη.

«Εμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντός με έως ημέρα εστί· έρχεται νύξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι» (Ιωάν. θ' 4). Αυτά είπε ο Κύριος στους μαθητές Του. Με τα λόγια αυτά, τους εξήγησε το κίνητρο για το θαύμα, που επρόκειτο να κάνει στον γεννημένο τυφλό άνθρωπο. Ήταν σα να ήθελε να πει: «Θεού είναι αυτό το έργο, όχι ανθρώπου. Εκείνος που με έστειλε-είπε από ταπείνωση κι αγάπη για τον Πατέρα- κάνει τέτοια έργα. Έτσι και σε Εμένα, που είμαι μονογενής Υιός Του, αρμόζει να κάνω μόνο τέτοια έργα. Η χρήση δύναμης είναι ανθρώπινη πρακτική, δεν

είναι για Μένα. Οι άνθρωποι έχουν ως κίνητρα τη ζήλεια, τον φθόνο και την εκδίκηση. Δικά Μου κίνητρα είναι η αλήθεια και το έλεος. Κι αν οι άνθρωποι σηκώσουν πέτρες εναντίον Μου, Εγώ θα τους δώσω τον άρτο της ζωής».

Πόσο διάστημα θα γίνεται αυτό; Έως ημέρα εστί, δηλαδή όσο διαρκεί η ζωή. Η νύχτα, δηλαδή ο θάνατος, έρχεται. Και τότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι. Αυτό έχει μια γενικότητα, αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, μα όχι στον Κύριο. Ο Κύριος εργάζεται και στον θάνατο. Κατεβαίνει στον Άδη, καταργεί τον θάνατο και ελευθερώνει τους δίκαιους προπάτορες κι όλους όσοι ευαρέστησαν τον Κύριο. Αλλά και μετά την Ανάστασή Του, από τον αόρατο κόσμο, συνέχισε να επιτελεί θαύματα μέχρι σήμερα και θα τα επιτελεί ως τη συντέλεια του κόσμου.

«Όταν εν τω κόσμω ω, φως ειμί του κόσμου» (Ιωαν. θ' 5), είπε ο ίδιος ο Κύριος. Όλος ο κόσμος, όλη η κτίση, δημιουργήθηκαν από τον άχρονο Λόγο του Θεού. Ως Σωτήρας του κόσμου, ως Θεός με ανθρώπινη σάρκα, εμφανίστηκε στον κόσμο ως ένα νέο φως, για να σκορπίσει το σκοτάδι που είχε συσσωρευτεί στον κόσμο, να φωτίσει τον σκοτισμένο νου των ανθρώπων, να αποκαταστήσει την όραση σε εκείνους που τους είχε τυφλώσει η αμαρτία. Με άλλα λόγια, ήρθε για να γίνει φως στους ανθρώπους, στη ζωή και στον θάνατο, στη γη και στον ουρανό, στο σώμα και στον νου.

«Ταύτα ειπών, έπτυσσε χαμαί και εποίησε πηλόν εκ του πτύσματος, και επέχρυσε τον πηλόν επί τους οφθαλμούς του τυφλού και είπεν αυτώ· ύπαγε, νίψαι εις την κολυμβήθρα του Σιλωάμ, ό ερμηνεύεται απεσταλμένος» (Ιωάν. θ' 6-7). Ο τυφλός έκανε ό,τι του είπε ο Ιησούς, πλύθηκε στο Σιλωάμ και γύρισε με αποκαταστημένη την όρασή του. Όλα όσα είχε πει ο Κύριος στους μαθητές Του ως εκείνη τη στιγμή, τα είπε μπροστά στον τυφλό άνθρωπο, με σαφή την πρόθεσή Του ν' ακούσει κι εκείνος τα λόγια Του. Ο Κύριος έδινε προτεραιότητα στην πνευματική όραση του τυφλού. Είναι πιο δύσκολο ν' ανοίξει κανείς τα πνευματικά μάτια παρά τα σωματικά· πιο δύσκολο αλλά και πιο σπουδαίο. Για ν' αποδείξει ότι είναι πιο εύκολο να αποκαταστήσει τη σωματική

όραση, ο Κύριος έφτυσε στο χώμα, έφτιαξε πηλό και άλειψε με αυτόν τα μάτια του τυφλού.

Ο Κύριος ήθελε με αυτόν τον τρόπο να θυμίσει στους μαθητές τη δημιουργία του ανθρώπου από τον πηλό της γης. Φανέρωσε έτσι πως Εκείνος ήταν ο Δημιουργός που διαμόρφωσε το σώμα του ανθρώπου από τον πηλό, με το να φτιάξει τα μάτια του τυφλού από το ίδιο υλικό. Ο Κύριος ήθελε, επίσης, να φανερώσει στους μαθητές πως η θεϊκή Του δύναμη πηγάζει από το πνεύμα Του, όχι όπως γινόταν με τα λόγια Του, με τα οποία ανέστησε νεκρούς κι έδωσε την όραση σε πολλούς τυφλούς· όχι όπως με τα χέρια Του, που τα ακουμπούσε στους αρρώστους και τους έκανε καλά· όχι όπως με τα μιάτια Του, που μόλις τα άγγιξε η γυναίκα που είχε τη ρύση του αίματος έγινε καλά, αλλά ακόμα και με το πτύσμα Του.

Γιατί ο Κύριος έστειλε τον τυφλό άνθρωπο στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ; Γιατί δεν του χάρισε αμέσως την όραση, αλλά τον έστειλε να πλύνει σε αυτό το νερό τα μάτια του, που ήταν αλειμμένα με τον πηλό; Αυτή είναι η πρώτη φορά στο ευαγγέλιο, που ο Κύριος κάνει χρήση γήινων υλικών για να θαυματοουργήσει. Ίσως με αυτόν τον τρόπο ο Κύριος να θέλησε να τιμήσει τη δημιουργημένη φύση. Θα ήταν καλό στους ανθρώπους να αναζητούν θεραπεία για τις παθήσεις τους στα φυσικά φάρμακα και στα μεταλλικά νερά. Οι άνθρωποι, όμως, πρέπει να ξέρουν πως όλα τα φυσικά φάρμακα κι όλα τα μεταλλικά νερά υπηρετούν τη δύναμη του Θεού. Χωρίς τη δύναμη του Θεού, κανένα φάρμακο δεν είναι αποτελεσματικό και κάθε πηγή δεν έχει παρά νεκρό (φυσικό) νερό. Πόσοι τυφλοί άνθρωποι είχαν πλύνει τα μάτια τους στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ ως τότε, χωρίς να λάβουν την επιθυμητή ίαση; Ο τυφλός άνθρωπος θεραπεύτηκε από τη δύναμη του Χριστού, όχι από την κολυμβήθρα του Σιλβάμ. Χωρίς τη δύναμή Του, ο τυφλός θα μπορούσε να πλένεται κάθε μέρα στην κολυμβήθρα αυτή και να ξαναγυρίζει κάθε φορά στο σπίτι του τυφλός.

Σιλβάμ, ό ερμηνεύεται απεσταλμένος, εξηγεί ο ευαγγελιστής. Το μυστήριο όνομα του θεραπευτικού αυτού νερού δεν είναι συμβολικά του θαυματοουργού Ιατρού, του Απεσταλμένου από τον ουρανό, του Κυρίου Ιησού Χριστού; Αν προσπαθήσουμε να

δώσουμε ευρύτερη πνευματική διάσταση στο γεγονός αυτό, θα λέγαμε ότι ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος αντιπροσωπεύει όλη την ανθρωπότητα κι η κολυμβήθρα του Σιλωάμ τον ίδιο τον Κύριο, που στάλθηκε από τον ουρανό, για να αποκαταστήσει την πνευματική όραση των ανθρώπων που τους είχε τυφλώσει η αμαρτία. Κι αυτό με μέσο το ζωντανό νερό τού Αγίου Πνεύματος, μέσω του μυστηρίου τού βαπτίσματος.

Πόσο ταπεινός κι υπάκουος όμως ήταν ο τυφλός! Όχι μόνο άφησε τον Κύριο ν' αλείψει τα μάτια του με πηλό, αλλά και τον υπάκουσε, πήγε μετά στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και πλύθηκε. Όταν ο Χριστός είπε μπροστά στον άνθρωπο ότι είναι το φως του κόσμου, ανταποκρίθηκε στο πνεύμα του τυφλού, για να εμφυτεύσει μέσα του την πίστη. Τώρα, με το να τον στείλει στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ του διδάσκει την υπακοή, γιατί η πίστη είναι αλληλένδετη με την υπακοή. Ο άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό υπακούει αμέσως και πρόθυμα στο θέλημά Του.

Αδελφοί μου! Αν κάνουμε το θέλημα του Θεού χωρίς υπακοή αλλά με γογγυσμό, η πίστη πολύ λίγο θα μας ωφελήσει. Προσέξτε τον τυφλό άνθρωπο: Πιστεύει, έχει υπακοή, πηγαίνει αμέσως στο Σιλωάμ, όπου ενίψατο, και ήλθε βλέπων.

Το ότι ο γεννημένος τυφλός άνθρωπος δε γνώριζε πραγματικά πώς δέχτηκε την όρασή του, φαίνεται από τα ίδια του τα λόγια. Όταν γύρισε από το Σιλωάμ με την όρασή του αποκαταστημένη, πολλοί απορούσαν αν ήταν ο ίδιος ο άνθρωπος που γνώριζαν πριν ως τυφλό ή κάποιος άλλος που του έμοιαζε. Όταν ο ίδιος απάντησε ότι εγώ ειμι, οι άλλοι τον ρώτησαν πώς άνοιξαν τα μάτια του. Στην απάντησή του ο πρώην τυφλός περιέγραψε με λίγα λόγια όλο το περιστατικό, δεν μπορούσε όμως να εξηγήσει πώς έγινε και είδε.

Το φως του Χριστού, που λάμπει στον κόσμο και φωτίζει τους ανθρώπους, αποκαλύπτεται στα μάτια μας στην πραγματική του λαμπρότητα, μόνο όταν το βλέπουμε απέναντι στο σκοτάδι του ανθρώπου. Όσα ακολούθησαν τη θαυματουργική θεραπεία του τυφλού φανερώνουν, στην πραγματική τους διάσταση, το παγωμένο σκοτάδι που κυριαρχεί στην καρδιά και τον νου του ανθρώπου. Ένα σκοτάδι που, στο σημερινό ευαγγέλιο,

απλώνεται σαν μια βαριά σκιά κάτω από το αστραφτερό φως τού νοητού Ηλίου, του Χριστού. Αυτό είναι το φοβερό σκοτάδι που καλύπτει την τυφλή καρδιά και τον τυφλό νου του Φαρισαίου. Εκείνοι (οι Φαρισαίοι) όχι μόνο δε χάρηκαν που ο τυφλός επαίτης που έστεκε μπροστά στον ναό τώρα έβλεπε, αλλά και πικράθηκαν, ένιωσαν προσβολή. Ο δικός τους ναός είχε ήδη μεταβληθεί σε έναν κήπο του Σαββάτου, με τον ίδιο τρόπο που όλη τους η πίστη είχε μετατραπεί σε λατρεία του Σαββάτου, σα να ήταν η μέρα εκείνη κάποια θεά.

Όταν όμως άνοιξε η συζήτηση ανάμεσα στους Φαρισαίους και τον τυφλό για τον Χριστό, εκείνοι τον ρώτησαν τι γνώμη είχε γι' Αυτόν. «Ο δε είπεν ότι προφήτης εστίν» (Ιωάν. θ' 17). Είναι φανερό πως δεν τον ρώτησαν για να μάθουν από αυτόν την αλήθεια, αλλά μάλλον ήθελαν να τον ακούσουν να καταδικάζει τον Χριστό, επειδή δεν τήρησε το Σάββατο. Ο τυφλός, όμως, ομολόγησε με παρρησία τον Χριστό, με όρους που ο ίδιος αντιλαμβανόταν πως ήταν οι καλύτεροι και πιο δυνατοί στον κόσμο. Οι πιο καλοί και πιο δυνατοί άνθρωποι ήταν οι προφήτες, για τους οποίους θα είχε ακούσει και θα είχε μάθει. Γι' αυτό σκέφτηκε έτσι και απάντησε ότι προφήτης εστί.

Όταν έλαβαν αυτήν την αναπάντεχη και ανέλπιστη απάντηση, οι Ιουδαίοι δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να αρνηθούν το θαύμα και να υποστηρίξουν πως δεν πίστευαν ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν κάποτε τυφλός και τώρα βρήκε το φως του. Αυτό σημαίνει πως δεν μπορούσαν να πιστέψουν ένα γεγονός που έγινε δημόσια, έκαναν πως δε το αναγνώριζαν, ήθελαν να το υποβαθμίσουν και να περιορίσουν τη διάδοση της φήμης του Χριστού ως θαυματουργού. Το ότι ενεργούσαν υποκριτικά όταν έκαναν πως δε το πίστευαν, φαίνεται από το γεγονός ότι κάλεσαν τους γονείς του, για να τους ρωτήσουν. Οι γονείς όμως, που ήταν ιδιαίτερα προσεκτικοί, επειδή φοβούνταν τους πρεσβυτέρους, διαβεβαίωσαν πως αυτός ήταν ο γιός τους κι ότι είχε γεννηθεί τυφλός, «πώς δε νυν βλέπει ουκ οίδαμεν, ή τις ήνοιξεν αυτού τους οφθαλμούς ημείς ούκ οίδαμεν· αυτός ηλικίαν έχει, αυτόν ερωτήσατε, αυτός περί εαυτού λαλήσει» (Ιωάν. θ' 21).

Κάλεσαν πάλι τον τυφλό και του έκαναν μια πανούργα και συνάμα άτιμη πρόταση: «Δος δόξαν τω Θεώ· ημείς οίδαμε ότι ο άνθρωπος ούτος αμαρτωλός εστιν» (Ιωαν. θ' 24). Δηλαδή ήταν σαν να του λέγανε ότι «εμείς έχουμε ερευνήσει σε βάθος τα πράγματα και βεβαιωθήκαμε πως όλοι έχουμε δίκιο, τόσο εσύ όσο κι εμείς. Είπες την αλήθεια όταν είπες πως ήσουν τυφλός κι έπειτα βρήκες την όρασή σου. Έχουμε κι εμείς δίκιο, όμως, που αμφιβάλλουμε πως ο άνθρωπος αυτός ο αμαρτωλός άνοιξε τα μάτια σου. Όσο για το πώς έγιναν τα πράγματα, έχουμε την πεποίθηση πως μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει αυτό. Γι' αυτόδος δόξαν τω Θεώ και αποκήρυξε αυτόν τον αμαρτωλό κι από τώρα και πέρα να μην έχεις καμιά επαφή μαζί του.

Ο τυφλός τότε έδωσε μια πολύ σοφή απάντηση στους υποκριτές Φαρισαίους: «Εί αμαρτωλός εστί ούκ οίδα· εν οίδα, ότι τυφλός ώ άρτι βλέπω» (Ιωάν. θ' 25). Εγώ είμαι απλός άνθρωπος, ήταν σαν να τους έλεγε, απαίδευτος, ενώ εσείς είστε σπουδασμένοι, επιτηδευμένοι στις συζητήσεις για αμαρτωλούς και αναμάρτητους. Εσείς κρίνετε τον Θεραπευτή μου από το Σάββατο, εγώ από το θαύμα.

Οι Φαρισαίοι είχαν διαβεί πια όλους τους σκοτεινούς και καταχθόνιους δρόμους. Τώρα δεν τους έμεινε τίποτε άλλο. Στάθηκαν πεισματικά, όμως, στα ίδια πράγματα και επέμειναν να ρωτούν τον τυφλό: «Τι εποιήσέ σοι; Πώς ήνοιξέ σου τους οφθαλμούς;» (Ιωάν. θ' 26). Έκαναν κι αυτή την ερώτηση με πανούργα διάθεση, μήπως ακούσουν κάτι που θα μπορούσε να υποβαθμίσει το θαύμα ή να λειτουργήσει σε βάρος του Χριστού. Ο άνθρωπος αυτός, όμως, ήταν απλός και τίμιος στην κρίση του κι είχε φτάσει στα άκρα, έτοιμος να αγανακτήσει με τους ταπεινούς χειρισμούς των πρεσβυτέρων του λαού, εκείνους που ως τότε είχε μάθει να τους σέβεται κατά κάποιον τρόπο, χωρίς να τους γνωρίζει καλά. Γι' αυτό κι απάντησε απότομα: «Είπον υμίν ήδη, και ουκ ηκούσατε· τι πάλιν θέλετε ακούειν; Μή και υμείς θέλετε αυτού μαθηταί γενέσθαι;» (Ιωάν θ' 27). Δε θα μπορούσε να τους δώσει πιο ίσια και κατάλληλη απάντηση. Μετά από αυτήν, οι πρεσβύτεροι έλαβαν αμυντική στάση: «ελοιδόρησαν αυτόν και είπον· συ ει μαθητής εκείνου, ημείς δε του Μωυσέως εσμέν μαθηταί. Ημείς οίδαμε ότι Μωυσεΐ λελάληκεν ο Θεός·

τούτον δε ουκ οίδαμεν πόθεν εστίν» (Ιωάν. θ'28-29). Οι παμπόνηροι χρησιμοποίησαν τον Μωυσή για να δικαιώσουν τον εαυτό τους. Ο Κύριος όμως είχε ήδη ξεκαθαρίσει τις απόψεις του πάνω σε αυτό το θέμα: «Επί της Μωσέως καθέδρας εκάθισαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι... φιλούσι δε την πρωτοκλισίαν εν τοις δειπνοῖς και τας πρωτοκαθεδρίας εν ταις συναγωγαῖς.... ουαί δε υμῖν γραμματεῖς και φαρισαῖοι υποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τας οικίας των χηρῶν και προφάσει μακρά προσευχόμενοι» (Ματθ. κγ'2, 6, 13). Τι σόι μαθητές του Μωυσή ήταν αυτοί; Τους εἶπε επίσης ο Κύριος: «Οὐ Μωυσῆς δέδωκεν υμῖν τον νόμον; Και ουδεῖς εξ υμῶν ποιεί τόν νόμον» (Ιωάν. ζ'17). Δεν τηρούσαν τον νόμο του Μωυσή, τον παραβίαζαν με την υποκρισία και την απληστία τους και ισχυρίζονταν πως ήταν μαθητές του, παρόλο που ήταν παράνομοι και προδότες του ίδιου του Μωυσή. Ο Μωυσής δεν ήταν πια δάσκαλός τους, εἶχε γίνει κατηγορός τους ενώπιον του Θεού. Οι δεμένες στη γη ψυχές των Φαρισαίων δεν μπορούσαν πια να πιστέψουν στον Μωυσή. Πολύ λιγότερο μπορούσαν να πιστέψουν στον Κύριο Ιησού.

«Οίδαμε δε ὅτι αμαρτωλῶν ο Θεός οὐκ ακούει, ἀλλ' εἰάν τις θεοσεβῆς ἢ και το θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τουτου ακούει» (Ιωάν. θ'31). Με τα λόγια του αὐτά ο απλοϊκός τυφλός ἀπάντησε στα λόγια των Φαρισαίων, ημεῖς οίδαμεν ὅτι ο ἄνθρωπος οὗτος αμαρτωλός εστιν. Κι ο ἄνθρωπος τώρα τους απαντά: «...ξέρουμε πως ο Θεός δεν ακούει τους αμαρτωλούς».

Ο απλός ἄνθρωπος δίδαξε τους ψευδοδιδασκάλους ποιον ακούει ο Θεός και ποιον ὄχι κι ἐπειτα ξεχώρισε τον Χριστό ως τον μεγαλύτερο θαυματουργό στην ιστορία του κόσμου.

«Εκ του αἰῶνος οὐκ ηκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις οφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου, ει μη ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ηδύνατο ποιεῖν ουδέν» (Ιωάν. θ'32-33). Ο ἄνθρωπος τώρα ἐπλεξε ἕνα πλήρες εγκώμιο στον Θεραπευτή και Ευεργέτη του. Το ξεκαθάρισε τώρα πως ήταν κι αὐτός οπαδός Του. Κι αφήνει τους Φαρισαίους να καταλάβουν πως ήταν μάταιες ὅλες οι πανούργες ἐνέργειές τους να αρνηθῶν το ελάχιστο θαύμα ἢ να το διαστρέψουν, με το ἐπιχείρημα πως ο Κύριος εἶναι αμαρτωλός.

Μόλις άκουσαν τα τελευταία λόγια του φτωχού ανθρώπου που είχε θεραπευτεί, οι Φαρισαίοι του είπαν: «Εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος και συ διδάσκεις ημάς; Και εξέβαλον αυτόν έξω» (Ιωάν. θ'34). Όταν οι υποκριτές κι οι ψεύτες φτάνουν στην άκρα απόγνωση, δεν έχουν πού αλλού να καταφύγουν παρά μόνο στη βία. Οι Φαρισαίοι είδαν πως είχαν μεθοδεύσει τα πάντα, αλλά όλες οι πανουργίες τους αποδείχτηκαν μάταιες. Και τότε, ντροπιασμένοι και μαινόμενοι, κατηγορήσαν τον απλοϊκό και τίμιο άντρα, τον αποκάλεσαν αμαρτωλό και τον έδιωξαν.

Το σημερινό ευαγγέλιο αρχίζει με φως κι ο ευαγγελιστής το τελειώνει με φως. Φως, όχι σκοτάδι. Ο Κύριος Ιησούς μετά το θαύμα αποχώρησε και άφησε τον τυφλό, που θεράπευσε, μόνο του για λίγο, να αντιμετωπίσει μόνος του τις επιθέσεις των Φαρισαίων και να υπερασπιστεί την αλήθεια ενάντια στο ψέμα. Μετά εμφανίστηκε πάλι και πήγε να βρει τον άνθρωπο που ήθελε να σώσει.

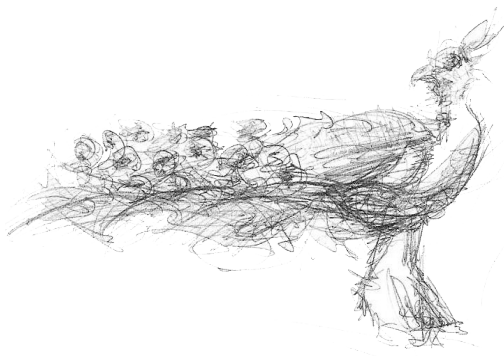
«Ήκουσεν Ιησούς ότι εξέβαλον αυτόν έξω, και ευρών αυτόν είπεν αυτό· συ πιστεύεις εις τον υιόν του Θεού;» (Ιωάν. θ'35). Ο θεραπευμένος τυφλός είχε ήδη περάσει την πρώτη δοκιμασία. Απέδειξε πως ήταν ταπεινός και υπάκουος, όταν ο Κύριος τον έστειλε με τα μάτια αλειμμένα με πηλό για να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Αυτή ήταν η δοκιμασία της υπακοής. Μετά πέρασε στη δεύτερη δοκιμασία: άφησε τον εαυτό του να εκτεθεί και να αντέξει στον πειρασμό, δεν πρόδωσε τον Κύριο μπροστά στα ψέματα των Φαρισαίων. Αυτή ήταν η δοκιμασία του πειρασμού. Μετά ο Κύριος τον πέρασε από την τρίτη και τελευταία δοκιμασία. Κι αυτή ήταν η μεγαλύτερη. Ήταν η δοκιμασία της ορθής πίστης. Συ πιστεύεις εις τον υιόν του Θεού;

«Απεκρίθη εκείνος και είπε· και τις εστι, Κύριε, ίνα πιστεύσω εις αυτόν;» (Ιωάν. θ'36). Το Χριστό τον είχε γνωρίσει ως θαυματουργό. Στους Φαρισαίους τον ονόμασε προφήτη, επειδή δεν ήξερε κάποιο μεγαλύτερο όνομα για να τον ονομάσει. Δεν ήταν ακόμα έτοιμος να τον ονομάσει Υιό του Θεού. Ήταν σε όλα υπάκουος στον Κύριο, τον λογάριαζε ως τον μεγαλύτερο ευεργέτη του στη γη. Έτσι ήθελε από Αυτόν να ακούσει ποιος ήταν ο Υιός του Θεού, ώστε να πιστέψει σε Αυτόν.

«Είπε δε αυτώ ο Ιησούς· και εώρακες αυτόν και ο λαλών μετά σου, εκείνός εστιν» (Ιωάν. θ'37). Ο πρώην τυφλός απάντησε: «Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησε αυτώ» (Ιωάν. θ'38). Ο Κύριος μιλάει ταπεινά κι ευγενικά σ' εκείνους που σώζει, όπως κάνει κι ο καλός γιατρός σ' εκείνους που θεραπεύει. Δεν είπε στον πρώην τυφλό: «Πίστεψέ Με!», ούτε τον πιέζει με τα λόγια: «Εγώ είμαι ο Υιός του Θεού». του είπε με πραότητα: και εώρακας αυτόν και ο λαλών μετά σου, εκείνός εστιν. Στον ελεύθερο και σκεπτόμενο άνθρωπο, ο Κύριος δίνει χρόνο να σκεφτεί και ν' αποφασίσει. Μόλις ο θεραπευμένος άνθρωπος έμαθε πόσο μεγάλος ήταν ο θεραπευτής Του, πολύ σπουδαιότερος κι από προφήτη, έκραξε αμέσως με χαρά: Πιστεύω, Κύριε! Και δεν το είπε μόνο με λόγια, αλλά έπεσε και τον προσκύνησε, για ν' αποδείξει έμπρακτα την πίστη του.

Ο Θεός είναι πραγματικά μεγάλος. Μέγας ο Κύριος ημών και ποιών θαυμάσια! Πιστεύουμε πως είσαι ο Υιός του Θεού, το Φως του κόσμου. Μαζί με τους χορούς των αγγέλων και των αγίων στον ουρανό, μαζί με ολόκληρη τη στρατευόμενη Εκκλησία στη γη. Σε προσκυνούμε, Πανάγιε Κύριε, Εσένα και τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: (Απόσπασμα από το βιβλίο «ΟΜΙΛΙΕΣ Γ': ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΜΕΡΑ – Από την Κυριακή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή» Αγίου Νικολάου Βελμιρόβιτς, Μετάφραση – Επιμέλεια ΠΕΤΡΟΥ ΜΠΟΤΣΗ – 2011)

Αγίου Προφυρίου

Η νοερά προσευχή δεν γίνεται χωρίς πνευματικό οδηγό

Για ν' ασχοληθείτε με τη νοερά προσευχή αποκλειστικά, πρέπει να έχετε την καθοδήγηση του πνευματικού. Η νοερά προσευχή δεν γίνεται χωρίς πνευματικό οδηγό. Υπάρχει κίνδυνος η ψυχή να παραπλανηθεί. Θέλει προσοχή. Εκείνος θα σας διδάξει να μπείτε στη σειρά για την ευχή, γιατί αν δεν μπείτε στη σειρά, υπάρχει φόβος να δείτε το φως το αντίθετο, να ζείτε στην πλάνη και να σκοτισθείτε, οπότε τότε αγριεύει κανείς, αλλάζει το ύφος του κ.λπ. Αυτός είναι ο διχασμός της προσωπικότητας. Είδατε πώς δημιουργείται η πλάνη; Αν, όμως, προχωρείτε στην ευχή με τις συμβουλές του γέροντα, θα δείτε το αληθινό φως.

Πρέπει ο πνευματικός να είναι έμπειρος στη νοερά προσευχή. Δεν μπορεί, αν προσεύχεται έτσι μηχανικά και δεν έχει αισθανθεί την προσευχή με την χάρι του Θεού, να πει στον άλλο πώς να προσεύχεται. Θα το πει, βέβαια, όπως το έχει διαβάσει στα βιβλία και όπως το λένε οι Πατέρες. Ολόκληρα βιβλία έχουν γραφτεί που μιλούν περί προσευχής. Και τόσοι τα διαβάζουν και κανείς δεν ξέρει να προσευχηθεί. Θα πεις: «Τα διαβάζουμε, μαθαίνουμε τον τρόπο, προετοιμαζόμαστε κι ο Θεός ευλογεί και μας στέλνει την χάρι Του και τα καταλαβαίνουμε». Ναι, αλλά είναι μυστήριο. Μυστήριο η προσευχή και προπάντων η νοερά προσευχή.

Φοβερή πλάνη μπορεί να δημιουργηθεί με τη νοερά προσευχή. Τις άλλες τις προσευχές τις κάνουμε κάπως με το μυαλό μας. Απλά τις λέμε και τις ακούνε τ' αυτιά μας έχουν άλλο τρόπο. Αλλά η νοερά προσευχή είναι κάτι άλλο. Κάτι άλλο που, αν σ' αυτό το νοερό αναφθεί η έφεσις όχι απ' τον καλό εαυτό σου αλλά απ' τον άλλον, τον εγωιστή, οπωσδήποτε θ' αρχίσεις να βλέπεις τα φώτα, όχι το φως του Χριστού, οπωσδήποτε θ' αρχίσεις να αισθάνεσαι μια ψευτοχαρά. Αλλά έξω στη ζωή σου, στις συναναστροφές σου, θα είσαι πιο άγριος και πιο θυμώδης και πιο οργίλος και πιο αγχώδης. Ε, να λοιπόν το γνώρισμα

του πλανεμένου. Ο πλανεμένος δεν δέχεται την πλάνη του. Είναι φανατισμένος και κάνει κακό. Όπως συμβαίνει με τους ζηλωτές, αλλά με ζήλο ου κατ' επίγνωσιν. Ακούστε ένα παράδειγμα.

Ο Γέροντας, ο Άγιος Μακάριος, θα πήγαινε σε κάποια πανήγυρη με τον υποτακτικό του. Ο υποτακτικός πήγαινε μπροστά. Ήταν ακόμη αρχάριος κι είχε τον ζήλο του αρχαρίου. Λοιπόν, εκεί που πήγαινε, συναντάει έναν ειδωλολάτρη, ιερέα των ειδώλων. Του κακομίλησε, του είπε:

- Πού πάεις, πλανεμένε;

Τότε εκείνος θύμωσε και τον έδειρε και τον άφησε σχεδόν αναίσθητο.

Έπειτα από κάμποση ώρα, ο ιερέας των ειδώλων συναντάει τον Γέροντα. Ο Αββάς Μακάριος, θεοφόρος που ήταν, καθώς τον είδε έτσι ταραγμένο, του λέει:

- Άνθρωπε του Θεού, πού πάεις;

Αυτός, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, μαλάκωσε, κοντοστάθηκε και του λέει:

- Ο λόγος σου με γλύκανε.

- Ναι, του λέει ο πατήρ Μακάριος. Σε βλέπω που τρέχεις, μόνο που δεν ξέρεις πού τρέχεις.

Αλλά τα είπε μ' έναν ταπεινό κι αδελφικό τρόπο αγάπης.

Λέει ο ειδωλολάτρης:

- Τα λόγια σου, όταν ομιλείς, μου ανοίγουν την καρδιά, ενώ ένας άλλος εδώ, πριν λίγο, μου είπε τ' αντίθετα και τον ξυλοφόρτωσα.

Του μίλησε τόσο ωραία ο Άγιος Μακάριος, που σιγά σιγά άλλαξε αυτός την πίστη του, έγινε μοναχός και σώθηκε. Με τον καλό τρόπο μετέδωσε το πνεύμα το καλό. Μετέδωσε την άκτιστη ενέργεια και μπήκε στην ψυχή του ειδωλολάτρη. Ενώ ο άλλος, ο υποτακτικός, μετέδωσε το πνεύμα το θυμώδες, το ταραχώδες, απ' αυτό που είχε μέσα του.

Είδατε τι θα πει πλάνη; Όταν έχεις γέροντα, δεν διατρέχεις τον κίνδυνο της πλάνης. Όταν έχεις γέροντα καλό, θεοφόρο, μαθαίνεις τα μυστικά της προσευχής. Συμπορεύεσαι με τον γέροντα και σιγά σιγά αρχίζεις να μπαίνεις στην πνευματική ζωή και να μαθαίνεις πώς προσεύχεται ο γέροντας. Εκείνος δεν μπορεί να σου πει: «Κάνε έτσι κι

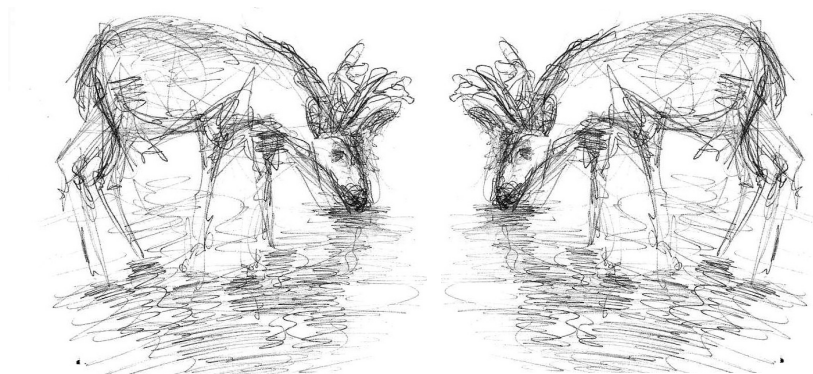
έτσι ...» Ό,τι δεις από εκείνον, κάνε το κι εσύ. Πηγαίνεις στον γέροντα, σου λέγει για τη νοερά προσευχή. Πρέπει να γνωρίζεις ότι, αν δεν τη ζει ο ίδιος, τίποτα δεν θα κάνει. Όταν, όμως, την έχει ζήσει τη νοερά προσευχή και τη ζει, υπάρχει ένα μυστήριο. Το μυστήριο είναι ότι τα λόγια του τ' ακούει ο διδασκόμενος, αλλά βλέπει και τον τρόπο, πώς η καρδιά του ανοίγει και πώς μιλάει με τον Θεό νοερώς. Τον βλέπει η ψυχούλα του. Όχι μόνον, αλλά επικοινωνεί ψυχή με ψυχή και αισθάνεται η μία ψυχή την άλλη. Δημιουργείται η κατάσταση αυτή δια της θείας χάριτος.

Δεν είναι απλό πράγμα. Αυτό είναι η διδασκαλία. Διότι λέμε ότι η προσευχή δεν διδάσκεται, αλλά όντως διδάσκεται, όταν ζήσεις κοντά σε κάποιον, ο οποίος όντως προσεύχεται. Όταν πάρεις και διαβάσεις ένα βιβλίο περί προσευχής, ίσως δεν καταλάβεις τίποτα. Όταν όμως έχεις τον γέροντα κοντά σου που προσεύχεται, ό,τι σου πει για την προσευχή, τα καταλαβαίνεις, τα ενστερνίζεσαι, μπαίνεις μέσα στην προσευχή, προσεύχεσαι κι εσύ χωρίς να το καταλάβεις, επικοινωνείς.

Δεν είναι το βιβλίο, δεν είναι η γνώση, είναι το αίσθημα, είναι ο τρόπος, είναι το άνοιγμα, είναι το αγκάλιασμα.

Μήπως κι αυτό που γίνεται και σας μιλάω, δεν είναι κι αυτό μία προσευχή; Επειδή τα λέγω απ' την καρδιά μου και νιώθουμε αυτό το σκίρτημα κι αυτή τη λαχτάρα. Αν δεν είναι έτσι, πώς εξηγείται που έχουμε τόση λαχτάρα;

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Θαυμασιός ο Θεός εν τοις Αγίοις Αντιού

**Πού πηγαίνουν οι άγγελοι;
«Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι»**

**Η κρυφή αλήθεια
(Μέρος Β')**

Νικολάου μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής

Οι γονείς είναι έμπρακτοι υπερασπιστές της σκληρής άποψης ότι τα πάντα τελειώνουν εδώ. Το παιδάκι τους υποφέρει από μια σειρά παθήσεων της καρδιάς. Το μαντάτο είναι ότι μόλις πιάσει την εφηβεία, το αργότερο, θα φύγει. Ταξίδια στην Αμερική, αλλεπάλληλες προσπάθειες, δοκιμές σύγχρονων θεραπευτικών σχημάτων φαίνεται πως αδυνατούν να αναχαιτίσουν το γεγονός. Η κατάσταση χειροτερεύει. Το παιδί όμως ξεχωρίζει σε εξυπνάδα. Πρώτο στα μαθήματα, πρώτο σε δημοφιλία στην τάξη, σπάνιο σε σεμνότητα και ταπεινότητα, επιβάλλεται σε όλους. Γράφει εκθέσεις και ποιήματα που, ενώ καταδεικνύουν ένα μοναδικό ταλέντο και μία μοναδική σε ευαισθησία ψυχή, εκφράζονται από ένα εύθραυστο βιολογικό σκεύος που, απ' ό,τι όλα δείχνουν, έχει πολύ περιορισμένο χρονικό ορίζοντα.

Το παιδί κλείνει τα δώδεκά του χρόνια. Σύντομα η εξυπνάδα αλλά κυρίως η διαισθητική καρδιά του το βοηθούν να καταλάβει ότι σε λίγο καιρό θα σβήσει η αναπνοή του σ' αυτόν τον κόσμο. Μοιράζεται την αίσθησή του με τους αρνητικούς σε κάθε σκέψη πίστης γονείς του. Και οι δύο σοκάρονται. Προσπαθούν να το παρηγορήσουν με ψευτόλογα μη πειστικής επιχειρηματολογίας του τύπου ότι «μην υπερβάλλεις, όλα θα πάνε καλά». Στην ουσία αρνούνται να συνομιλήσουν με το γεγονός. Το παιδί πολύ ψύχραιμα τους μιλάει για την άλλη ζωή, για τον Θεό, για την ματαιότητα αυτού του κόσμου, για την ανάγκη να είμαστε όλοι κάπως πιο φιλοσοφημένοι, για τον θάνατο σαν γλίστρημα στην πραγματικότητα της άληκτης ζωής.

Ο πατέρας αντιδρά με απαγόρευση συζήτησης σε τέτοιους τόνους και διάλεκτο.

- Αν υπήρχε Θεός, θα σε θεράπευε τώρα.

- Αν υπήρχε τέτοιος Θεός που λες, δεν θα αρρώσταινα καθόλου, απαντά το παιδί.

Η μητέρα, πιο μαλακή, δείχνει να αντικρίζει με σεβασμό τις απόψεις του παιδιού και σιωπά.

Η κατάσταση χειροτερεύει. Οι γονείς χωρίζουν. Ο πατέρας απομακρύνεται. Κάπως εξαφανίζεται. Το παιδί διαρκώς επαναλαμβάνει μηνύματα άλλης ζωής. Η μητέρα συνήθως κλαίει. Παγιωμένη σε θεωρητικές αθεΐας, απλά ανέχεται το παιδί. Η ζωή του σιγά σιγά σβήνει. Ήδη διανύει τις τελευταίες του στιγμές στη γη. Παρουσιάζει πνευμονική υπέρταση. Τα πνευμόνια του είναι γεμάτα αίμα. Η αναπνοή του σταδιακά εξασθενίζει. Η μητέρα, αγκαλιά μαζί του, ακούει από το παιδί της:

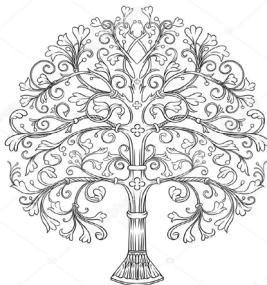
-Αχ, Θεέ μου, δεν μπορώ άλλο.

-Τι «Θεέ μου»; Δεν υπάρχει Θεός, λέει με αγανάκτηση η μητέρα.

-Υπάρχει, μανούλα, ψιθυρίζει το παιδί και ξεψυχάει.

Το παιδί άφησε την τελευταία του πνοή σε αυτόν τον κόσμο. Έφερε όμως και πνοή στη μάνα του από τον άλλο κόσμο. Την πήρε μαζί του εκεί που πήγε. Της πρόσφερε κάποιες εμφανίσεις του, διαβεβαιωτικές της άλλης τώρα ευλογημένης κατάστασής του.

Πηγή: απόσπασμα από το βιβλίο «Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
2 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Οσίας Ματρώνας της Αόμματος, Αγίας Ξενίας)	6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ.
3 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
4 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Εσπερινός (Αγίας Ειρήνης, Αγίου Εφραίμ)	7:00 π.μ. —	— 6:30 μ.μ.
5 ΤΡΙΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Της Μεσοπεντηκοστής)	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
6 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
7 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Ιωάννου του Θεολόγου)	—	6:30 μ.μ.
8 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Χριστοφόρου μάρτυρος)	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
9 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
10 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
11 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—

ΜΑΪΟΥ 2026

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
13 ΤΕΤΑΡΤΗ	Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	—	6:30 μ.μ.
14 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Αχιλλείου Επισκόπου Λαρίσης)	—	6:30 μ.μ.
15 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Η απόδοσις της εορτής της Σαμαρείτιδος)	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
16 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ανδρονίκου και Ιουνίας των Αποστόλων)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
17 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
18 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
19 ΤΡΙΤΗ	ΑΓΡΥΠΝΙΑ (Απόδοσις της εορτής του Πάσχα)	—	9:00 μ.μ.
20 ΤΕΤΑΡΤΗ	Εσπερινός (Η Ανάληψη του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης)	—	6:30 μ.μ.
21 ΠΕΜΠΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
22 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Μιχαήλ οσίου και ομολογητού, επισκόπου Συνάδων)	—	6:30 μ.μ.

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
23 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Των Αγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων της εν Νικαία Α' Οικουμενικής Συνόδου)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
24 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
25 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
26 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Θεράπωντος ιερομάρτυρος, οσίου Ιωάννου του Ρώσσου)	—	6:30 μ.μ.
27 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
28 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Η Απόδοσις της εορτής της Αναλήψεως, Θεοδοσίας οσιομάρτυρος, Αγίας Υπομονής)	—	6:30 μ.μ.
29 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Ψυχασάββατον)	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
30 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Της Πεντηκοστής)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
31 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία - Εσπερινός του Αγίου Πνεύματος	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.

Μηνύματα Ευαγγελικά

Προς Εμμαούς

Lev Gillet

«...Καὶ ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἧ ὄνομα Ἐμμαούς ... Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς...» (Λουκ. κδ', 13-15)

Αξίζει πράγματι να μελετήσουμε, να εξετάσουμε καλύτερα τον τρόπο, με τον οποίο ο Ιησούς Χριστός πλησίασε τον Κλεόπα και τον άλλο μαθητή καθ' οδόν προς Εμμαούς.

Τα ιερά Ευαγγέλια περιγράφουν πολλούς τρόπους, με τους οποίους πλησίαζε ο Χριστός τους ανθρώπους ή οι άνθρωποι έσπευδαν να πλησιάσουν τον Χριστό. Κάποιες φορές, οι άνθρωποι πηγαίνουν προς τον Χριστό. Κάποιες άλλες, ο Χριστός πηγαίνει προς τους ανθρώπους· τους πλησιάζει κατά πρόσωπο, άμεσα. Άλλοτε, ο Χριστός προχωρεί με δική του πρωτοβουλία, εισέρχεται, παρεμβάλλεται στον δρόμο τους, στην πορεία της ζωής τους, και τους περιμένει. Έτσι ο Ιησούς, καθήμενος «επί του φρέατος του Ιακώβ», προσκαρτερούσε, ανέμενε την Σαμαρείτιδα να έλθει.

Στη περίπτωση των μαθητών, που «επορεύοντο εις Εμμαούς», η προσέγγιση είναι διαφορετική. Η περικοπή του ιερού Ευαγγελίου δίνει την εντύπωση ότι ο Κύριος δεν ήλθε να τους πλησιάσει κατά πρόσωπο, εμπρός τους, ότι δεν βιάδιζε προς αντίθετη κατεύθυνση, ώστε να έλθει προς συνάντησή τους. Έτσι, οι μαθητές δεν τον είδαν να έρχεται προς αυτούς από κάποια απόσταση. Φαίνεται σαφώς ότι ο Χριστός, βαδίζοντας

πίσω τους σε κάποια απόσταση, τελικά επιτάχυνε το βήμα του και τους πλησίασε. Αρχικά, βάδιζε δίχως να αντιληφθούν οι μαθητές ότι τους συνόδευε, έως ότου τους πλησίασε τόσο, όσο να ακούει τον ήχο της συνομιλίας τους. Τέλος, τους πρόφθασε και, φθάνοντας στο πλευρό τους, έλαβε μέρος στον διάλογο, στη συζήτηση, που είχαν.

Η προσέγγισή του δεν ήταν μόνο τοπική αλλά και πνευματική. Όπως τους πλησίαζε, ο Ιησούς αντιλήφθηκε ότι ήταν «σκυθρωποί», θλιμμένοι δηλαδή και στενοχωρημένοι. Τις περισσότερες φορές, ο Χριστός πλησιάζει όχι τόσο τα σώματα αλλά τις ψυχές των ανθρώπων· και τις πλησιάζει με έναν τρόπο ανάλογο εκείνου, που πλησίασε τους μαθητές κατά την πορεία τους προς Εμμαούς.

Κάποιοι άνθρωποι συναντούν τον Ιησού «κατά πρόσωπον»· Τον γνωρίζουν λίγο έως πολύ· γνωρίζουν πώς να απευθυνθούν προς Αυτόν και έχουν μάθει να αντιλαμβάνονται τότε Εκείνος απευθύνεται προς αυτούς. Όμως σήμερα, για τον περισσότερο κόσμο, ο Χριστός είναι ένας άγνωστος. Έτσι, ως ένας άγνωστος περισσότερο κόσμο, ο Χριστός είναι ένας άγνωστος. Έτσι, ως ένας άγνωστος λοιπόν, τους πλησιάζει προφθάνοντάς τους καθ' οδόν, όπως και τους μαθητές προς Εμμαούς. Τους πλησιάζει με τέτοιο τρόπο, ως να είναι κάποιος άγνωστος σ' αυτούς, άγνωστος συγγενής τους.

Συνήθως, σκεπτόμαστε τούτο ή εκείνο, δίχως να έχουμε την παραμικρή πρόθεση να αναμείξουμε τον Χριστό στους συλλογισμούς μας. Και να, που ο Χριστός παρεμβάλλεται στη σκέψη μας χωρίς να το παρατηρήσουμε. Εισχωρεί στο νήμα των συλλογισμών μας, στα κύματα των συναισθημάτων μας. Δεν γνωρίζουμε πώς βρέθηκε εκεί, αλλά λίγο λίγο συνειδητοποιούμε ότι ένας καινούριος παράγοντας συμμετέχει στη δραστηριότητα της ψυχής μας, του εσωτερικού μας κόσμου. Είτε γνωρίζουμε είτε δε γνωρίζουμε πώς λέγεται ο παράγοντας αυτός, μας επιβάλλεται ακόμη και αν αρνούμαστε να δεχθούμε όσα μας υποβάλλει, δεν μπορούμε να μη τον υπολογίσουμε.

Με μία σκέψη ή μία αίσθηση, που ο Χριστός μας εμπνέει, ανοίγουν νέες προοπτικές. Οι μαθητές προς Εμμαούς ήταν σκυθρωποί και τεθλιμμένοι, όση ώρα βρίσκονταν απορροφημένοι στις σκέψεις και τους συλλογισμούς τους. Όμως, όταν ο Κύριος βρέθηκε μεταξύ τους και άρχισε την ερμηνεία των Γραφών, όλα έγιναν φωτεινά, όλα τα προβλήματα λύθηκαν, όλα ειρήνευσαν. Εκείνοι, που προηγουμένως συζητούσαν και επιχειρηματολογούσαν ατέρμονα, έπαυσαν τώρα. Όλες οι περιπλοκές λύθηκαν, όλοι οι λαβύρινθοι βρήκαν διέξοδο, εμπρός στην ήρεμη βεβαιότητα, την οποίαν παρέχει ο μόνος διδάσκαλος, ο Ιησούς Χριστός.

Το ίδιο συμβαίνει και με εμάς. Όλοι, κάποιες στιγμές, είμαστε προσκυνητές προς Εμμαούς, βαδίζοντας μέσα στο πνευματικό σκοτάδι της νύκτας, με τις αμφιβολίες μας, τα άγχη μας, τις αγωνίες μας, τις αντιζηλίες μας, τις διεκδικήσεις μας, τη νοησιарχία μας, τις καχυποψίες μας, τις εσωτερικές και εξωτερικές μας συγκρούσεις. Όμως κάποιος, που μας παρακολουθεί στην πορεία της ζωής μας, τρέχει, μας προφθάνει και μπαίνει στις σκέψεις και τα συναισθήματά μας. Και τότε, μία μεγάλη διαύγεια, μία μεγάλη σαφήνεια και καθαρότητα εισβάλλει στον νου και στη σκέψη μας· μία μεγάλη ησυχία κυριαρχεί στην ψυχή μας. Ο Χριστός μάς διαβεβαίωσε ότι Αυτός είναι η Ανάσταση και όπως και οι μαθητές προς Εμμαούς, που πίεζαν τον Κύριο να μη φύγει, αλλά να μείνει μαζί τους, η ψυχή μας ολόκληρη κραυγάζει προς τον άγνωστο αυτόν Παντοδύναμο : «Μείνον μεθ' ημών».

Πηγή:<https://kirigmata.blogspot.com/2023/04/fr.html#more>

Χωρίς το Άγιο Πνεύμα κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεό και πόσο πολύ μας αγαπά!

Τα επίγεια μαθαίνονται με την επίγεια διάνοια, ενώ ο Θεός και όλα τα επουράνια γνωρίζονται μόνο με το Άγιο Πνεύμα και παραμένουν απρόσιτα για τον νου που δεν αναγεννήθηκε. Όποιος γνώρισε με το Άγιο Πνεύμα τον Θεό, αυτός λησμονεί τη γη, σαν να μην υπάρχει. Μετά την προσευχή, όμως, ανοίγει τα μάτια του και να πάλι την ξαναβλέπει.

Αδελφοί, οι Άγιοι βλέπουν στη Βασιλεία των Ουρανών τη δόξα του Θεού. Ας ταπεινώσουμε, λοιπόν, κι εμείς τον εαυτό μας και ο Κύριος θα μας αγαπήσει και όχι μόνο θα μας δώσει στη γη κάθε τι ωφέλιμο για την ψυχή και το σώμα, αλλά και θα μας αποκαλύψει όλα τα μυστήρια.

Οι άνθρωποι προσκολλήθηκαν με την ψυχή τους στα επίγεια αποκτήματα και έχασαν την αγάπη του Θεού και γι' αυτό δεν υπάρχει ειρήνη στη γη. Πολλοί θέλουν κατά τη διάρκεια όλης της ζωής τους να μάθουν από περιέργεια π.χ. πώς έγινε ο ήλιος, δε φροντίζουν όμως να γνωρίσουν τον Θεό. Ο Κύριος, όμως, δε μας μίλησε για τον ήλιο, αλλά μας αποκάλυψε τον Πατέρα και τη Βασιλεία των Ουρανών.

Είτε πως οι δίκαιοι θα λάμψουν στη Βασιλεία του Πατέρα τους σαν τον ήλιο (Ματθ. ιγ' 43) και η αγία Γραφή λέγει πως ο Κύριος θα είναι το Φως στον παράδεισο (Αποκ. κá' 23, κβ' 5) και το Φως του Κυρίου θα λάμψει στις ψυχές, στον νου και στα σώματα των Αγίων.

Ζούμε στη γη και δε βλέπουμε τον Θεό και δεν μπορούμε να Τον δούμε. Αλλά σαν έλθει το Άγιο Πνεύμα στην ψυχή, τότε θα δούμε τον Θεό, όπως Τον είδε ο Άγιος Στέφανος.

Η ψυχή και ο νους αναγνωρίζουν αμέσως με το Άγιο Πνεύμα ότι Αυτός είναι ο Κύριος. Έτσι ο Άγιος Συμεών ο Θεοδόχος αναγνώρισε με το Άγιο Πνεύμα στο μικρό βρέφος τον Κύριο. Και ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής με το Άγιο Πνεύμα αναγνώρισε επίσης τον Κύριο και Τον υπέδειξε στον λαό.

Χωρίς το Άγιο Πνεύμα, όμως, κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεό και πόσο πολύ μας αγαπά. Ακόμη κι αν διαβάζουμε πως μας αγάπησε και έπαθε από αγάπη για μας, σκεφτόμαστε γι' αυτά μόνο με τον νου, αλλά δεν καταλαβαίνουμε όπως πρέπει, με την ψυχή, την αγάπη του Χριστού. Όταν όμως το Πνεύμα το Άγιο μας διδάξει, τότε γνωρίζουμε με ενάργεια και αισθητως την αγάπη και γινόμαστε όμοιοι με τον Κύριο,

Ελεήμων Κύριε, δίδαξέ μας όλους με το Πνεύμα Σου το Άγιο, να ζούμε σύμφωνα με το θέλημά Σου, έτσι που όλοι να γνωρίσουμε με το Φως Σου Εσένα τον αληθινό Θεό. Γιατί χωρίς το Φως Σου, δεν μπορούμε να καταλάβουμε όλο το πλάτος της αγάπης Σου. Φώτισέ μας με τη χάρη Σου και αυτή θα θερμάνει τις καρδιές μας, για να Σε αγαπούμε.

Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου, νυν οσίου Σωφρονίου, ο «Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης», έκδοση της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ Αγγλίας.

Περί της συνεχούς Μετάληψης των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων

Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου

«Η συχνή μετάληψη των αγίων μυστηρίων είναι ωφέλιμη και σωτήρια» (Κεφ. Β΄)

(Μέρος Γ΄)

Μερικοί απορούν. «Γιατί τάχα οι γονείς αγαπούν τα παιδιά τους και ομοίως, γιατί τα παιδιά ανταγαπούν τους γονείς τους;» Τους απαντούμε ότι ποτέ κανείς δε μίσησε ούτε τον εαυτό του, ούτε το σώμα του. Είναι νόμος φυσικός τα παιδιά να αγαπούν τους γονείς τους, αφού το σώμα τους προέρχεται από τα σώματα των γονέων τους, τρώνε το αίμα της μητέρας τους και τρέφονται και όταν είναι μέσα στην κοιλιά της και ύστερα αφού γεννηθούν (το γάλα κατά φυσικό τρόπο δεν είναι τίποτε άλλο από αίμα που λευκάνθηκε). Ομοίως και οι γονείς ανταγαπούν τα παιδιά τους, επειδή τα δικά τους σώματα τα συνέλαβαν. Παρόμοια, όσοι μεταλαμβάνουν συχνά το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας, κατά φυσικό τρόπο, θα αναζωπυρώσουν τον πόθο και την αγάπη τους γι' Αυτόν. Κι αυτό, αφ' ενός, γιατί όσο συχνά μεταλαμβάνεται το ζώηρρυτο και ζωοποιό Σώμα και Αίμα, τόσο θερμαίνει την αγάπη στους μεταλαμβάνοντες, ακόμα και αν είναι οι πιο αχάριστοι και σκληρόκαρδοι, αφ' ετέρου, διότι η γνώση της αγάπης προς τον Θεό δεν είναι κάτι ξένο για μας. Είναι φυσικά σπαρμένη στην καρδιά μας, από τη στιγμή που γεννιόμαστε κατά σάρκα και αναγεννιόμαστε κατά πνεύμα με το άγιο Βάπτισμα. Με κάποια μικρή αφορμή, αμέσως οι φυσικοί εκείνοι σπινθήρες γίνονται φλόγα, όπως λέει και ο σοφός ως προς τα θεία Βασίλειος, «σπέρνεται

στον άνθρωπο τη στιγμή της πλάσης του μια δύναμη, η οποία με φυσικό τρόπο γεννά την αγάπη προς τον Θεό. Αυτή τη δύναμη την καλλιεργεί με επιμέλεια, την τρέφει με συστηματικότητα και την τελειοποιεί με τη χάρη του Θεού η εργασία των εντολών Του. Το κατόρθωμα αυτό, της αγάπης προς το Θεό, είναι ένα, όμως ενεργοποιεί και εμπεριέχει όλες τις υπόλοιπες εντολές».

Η φυσική δύναμη, λοιπόν, που οδηγεί στην προς τον Θεό αγάπη δυναμώνει, αυξάνεται, καθίσταται τέλεια με τη συνεχή Κοινωνία του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου μας. Για αυτό και ο άγιος Κυπριανός γράφει πως όταν οι Μάρτυρες επρόκειτο να μαρτυρήσουν, μεταλάμβαναν πρώτα τα άχραντα Μυστήρια. Ενδυναμωμένοι απ' τη θεία Κοινωνία, φλέγονταν απ' την αγάπη για τον Θεό και έτσι έτρεχαν στο στάδιο, σαν πρόβατα προς τη σφαγή· και αντί του Σώματος και Αίματος του Χριστού που είχαν μεταλάβει, έχυναν το αίμα το δικό τους και παρέδιδαν το σώμα τους σε διάφορα βασανιστήρια.

Ποιο άλλο καλό, χριστιανέ, επιθυμείς να απολαύσεις και δεν το λαμβάνεις από τη συχνή θεία Κοινωνία; Να εορτάζεις κάθε ημέρα; Να κάνεις Πάσχα και Λαμπρή όποτε θέλεις και να χαίρεσαι με ανεκκλάλητη χαρά σ' αυτή τη θλιμμένη ζωή; Τρέχε συνεχώς στα ιερά Μυστήρια, μεταλάμβανε με την πρέπουσα προετοιμασία και θα το λάβεις. Κι αυτό γιατί το αληθινό Πάσχα και η αληθινή γιορτή της ψυχής είναι ο Χριστός, που θυσιάζεται στα μυστήρια, όπως παραδίδουν ο Απόστολος και ο θείος Χρυσόστομος. «Μια φορά τον χρόνο είναι η μεγάλη Σαρακοστή. Πάσχα όμως έχουμε, δηλαδή κοινωνούμε, τρεις ή και τέσσερις φορές την εβδομάδα· ή καλύτερα, όσες φορές εμείς θέλουμε. Το Πάσχα δεν είναι η νηστεία, αλλά η Μετάληψη και Κοινωνία που γίνεται σε κάθε θεία Λειτουργία. Για να μάθεις ότι αυτό είναι αληθινό, άκουσε τον Παύλο, που λέει ότι το δικό μας Πάσχα είναι ο Χριστός, που θυσιάστηκε από αγάπη για μας. Όσες φορές μεταλαμβάνεις με καθαρή συνείδηση, κάνεις Πάσχα και Λαμπρή. Όταν δηλαδή κοινωνείς τα θεία Μυστήρια και όχι όταν νηστεύεις τη Σαρακοστή».

Για αυτό τον λόγο, όποιος είναι αβάπτιστος κατηχούμενος, αν και νηστεύει τη Σαρακοστή, ποτέ δε γιορτάζει το Πάσχα

και τη Λαμπρή, αφού δε μεταλαμβάνει. Το αντίθετο συμβαίνει στον χριστιανό εκείνο που ενώ δε νηστεύει, μεταλαμβάνει, είτε μεταλάβει άυριο είτε οποιαδήποτε ημέρα. Η άριστη και καλή προετοιμασία για τη θεία Κοινωνία δεν κρίνεται με βάση τον χρόνο, αν έχουν περάσει οκτώ ή δεκαπέντε ή σαράντα ημέρες μετά τις οποίες μεταλαμβάνουμε· όχι, αλλά κρίνεται με βάση την καθαρότητα της συνείδησης.

Όσοι λοιπόν δεν κοινωνούν, νηστεύουν το Πάσχα και δε γιορτάζουν, όπως λέει και ο άγιος αυτός Πατέρας. Όσοι δεν είναι προετοιμασμένοι σε κάθε γιορτή να μεταλάβουν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου μας δεν μπορούν να γιορτάσουν αληθινά ούτε τις Κυριακές ούτε τις άλλες εορτές του χρόνου. Κι αυτό, γιατί δεν έχουν μέσα τους την αιτία και αφορμή της εορτής, που είναι ο γλυκύτατος Χριστός και την πνευματική εκείνη χαρά, που γεννιέται από τη θεία Κοινωνία.

Πλανιόνται όσοι θεωρούν Πάσχα και γιορτή τις πλούσιες αρτοκλασίες, τις λαμπρές λαμπάδες, τα ευωδιαστά θυμιάματα, τα αργυρά και χρυσά σκεύη, με τα οποία στολίζουν τις εκκλησίες. Ο Θεός δε ζητά κατά πρώτο και κύριο λόγο αυτά από εμάς. Μέσω του προφήτη Μωυσέως, μας λέει, «άνθρωπε, ο Θεός τίποτε άλλο δε ζητά από εσένα, παρά να Τον φοβάσαι και να πορεύεσαι σύμφωνα με τους νόμους του. Να Τον λατρεύεις με όλη σου την καρδιά και με όλη σου την ψυχή και να τηρείς τις εντολές του και τα προστάγματά του».

Το ζήτημα τώρα δεν είναι να αποδείξουμε αν είναι καλά ή όχι τα προσφερόμενα προς χάριν ευλαβείας στις εκκλησίες. Και αυτά είναι καλά, ναι. Όμως, μαζί με εκείνα, πρέπει να προσφέρουμε κυρίως και την υπακοή μας στις άγιες εντολές του Κυρίου μας. Μάλιστα, αυτήν πρέπει περισσότερο να προτιμούμε απ' όλα τα υπόλοιπα. Σύμφωνα με τον προφήτη και βασιλέα Δαβίδ· «Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώνει» (Ψαλμ. ν',17).

Ο Απόστολος Παύλος λέει με άλλο τρόπο στην προς Εβραίους επιστολή: «Κύριε, δεν επιθυμείς να σου προσφέρω

όλες τις άλλες θυσίες και προσφορές. Επιθυμείς, όμως, σαν πλησιάζω στα θεία Μυστήρια, να μεταλαμβάνω το πανάγιο Σώμα του Υιού Σου, που μου ετοίμασες στην αγία Τράπεζα, αφού αυτό είναι το θέλημά Σου». Θέλοντας να δείξει ότι είναι πρόθυμος για την υπακοή, λέει: «τότε είπα· ιδού, Κύριε, έρχομαι να κάνω το θέλημά σου με πολλή προθυμία και να ακολουθήσω τον νόμο Σου με όλη μου την καρδιά».

Για αυτό τον λόγο, αν επιθυμούμε τη σωτηρία μας, πρέπει να κάνουμε, ως υιοί Του, με χαρά και αγάπη το θέλημα του Θεού και να τηρούμε τις εντολές Του και όχι με φόβο, ως δούλοι. Ο φόβος φυλάσσει τις παλαιές εντολές, ενώ η αγάπη τις ευαγγελικές. Όσοι δηλαδή ζούσαν στα πλαίσια του νόμου τηρούσαν τις εντολές και τα δικαιώματα που προέκυπταν από αυτόν, από φόβο, για να μην παιδαγωγηθούν και τιμωρηθούν. Εμείς, όμως, οι χριστιανοί, επειδή δεν είμαστε υποκείμενοι του νόμου, πρέπει να ακολουθούμε τις εντολές του Ευαγγελίου όχι από φόβο αλλά από αγάπη και σαν υιοί να κάνουμε το θέλημα του Θεού.

Πηγή: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, περί της συνεχούς Μεταλήψεως των Αχράντων του Χριστού Μυστηρίων, εκδόσεις ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ

Απολυτίκιον. Ήχος πλ.δ΄.

“Εύλογητός εἶ, Χριστέ, ο Θεός ημῶν. Ο πανσόφους τούς αλιείς, αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Καί, δι’ αὐτῶν τήν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, Φιλάνθρωπε, δόξα Σοι.”

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ΄.

“Ότε καταβάς, τὰς γλῶσσας συνέχεε, διεμέριζεν Ἔθνη ο Ὑψιστος. Ότε τοῦ πυρός τὰς γλῶσσας διένειμε, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε. Καί, συμφώνως, δοξάζομεν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.”

Λόγος Πνευματικός

Anthony Bloom

Σπάζοντας τα δεσμά του θανάτου

(Μέρος Β')

Κάθε Κυριακή, δια μέσου των αιώνων, η Ορθόδοξη Εκκλησία διακηρύττει την Ανάσταση του Χριστού. Κάθε Κυριακή ξαναζούμε για άλλη μια φορά τη χαρά ότι «Χριστός Ανέστη». Και αυτή η χαρά μας είναι τόσο βαθιά και διάχυτη, ώστε μαρτυρείται αφ' εαυτής. Ευφραινόμαστε όχι μόνο επειδή ο Χριστός αναστήθηκε, αλλά και επειδή η Ανάστασή του είναι για μας η αρχή μιας νέας, πρωτοφανέρωτης ζωής. Στον Κατηχητικό Λόγο του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, που διαβάζεται στους ναούς μας τη νύχτα της Αναστάσεως, λέει ότι «Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς εν τω μνήματι», και εμείς συνεχίζουμε να μεταδίδουμε το μήνυμα αυτό από γενιά σε γενιά. Είναι όμως το μήνυμα αυτό αληθινό; Δεν βλέπουμε ότι ο θάνατος θερίζει γύρω μας; Δεν υπάρχουν μνήματα και δίπλα στις χριστιανικές εκκλησίες; Πώς μπορούμε να λέμε «νεκρός ουδείς εν τω μνήματι;», ότι ο Χριστός «επάτησε τω θανάτω τον θάνατον»;

Μπορούμε να το λέμε, επειδή ο θάνατος έχει δύο εντελώς διαφορετικές έννοιες και οι τάφοι είναι όντως αδειανοί. Μέχρι την Ενσάρκωση του Χριστού, κάθε άνθρωπος, δίκαιος ή όχι, εστερείτο της χαράς να συναντήσει τον Θεό. Σύμφωνα με τη διήγηση της Παλαιάς Διαθήκης περί της πρώτης Πτώσεως των προπατόρων μας, του Αδάμ και της Εύας, ολόκληρο το ανθρώπινο γένος στερήθηκε το φως, τη χαρά και τη δόξα του Θεού. Από τότε, όποιος πέθαινε έμπαινε σε μία άβυσσο φρίκης, χωρισμού από τον Θεό και, κατά συνέπεια, χωρισμού και από τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα.

Ο θάνατος αυτός είχε δύο όψεις, δεν ήταν απλώς ο επίγειος θάνατος, κατά τον οποίο η ψυχή χωριζόμενη από το σώμα ανεβαίνει στον Θεό και προσκυνά τον θρόνο του, ενώ Εκείνος

σκουπίζει τα δάκρυα των επίγειων θλίψεών της. Υπήρχε και ένας άλλος θάνατος, ένας δεύτερος χωρισμός. Όσο κάποιος ζούσε σ' αυτή τη γη, μπορούσε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, έστω και με την ακρούλα της ψυχής του, να αγγίξει τα κράσπεδα του ιματίου του Κυρίου. Μετά τον θάνατο όμως, ο κάθε χωρισμός γινόταν οριστικός, τελικός, φοβερός. Επί γενεές γενεών οι άνθρωποι περίμεναν τον Σωτήρα, ως εκείνον που θα μπορούσε να ενώσει γη και ουρανό, τον Θεό και την Κτίση. Πάντως, μέχρις ότου έρθει ο Κύριος, ο Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός, ο χωρισμός παρέμενε σκοτεινός και φρικτός. Και τότε ήρθε ο Κύριος και πάνω στον σταυρό πέθανε με τον ίδιο θάνατο που πέθαινε κάθε άνθρωπος, αφού πρώτα μετείχε της φρικτής μοναξιάς και του μαρτυρίου που προηγείτο του θανάτου. Θυμηθείτε τον Κήπο της Γεθσημανή «Πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο» (Ματθ. 26, 39). Στη φρίκη αυτού του χωρισμού μετείχε, όταν φώναζε στον Πατέρα του από το ύψος του Σταυρού «Θεέ μου, Θεέ μου ινατί με εγκατέλιπες;» (Ματθ. 27, 46). και κατέβηκε στον Άδη... στον Άδη!!!

Ο Άδης άνοιξε διάπλατα τις πύλες του με τη χαρά και την ελπίδα ότι τώρα, ο εχθρός που ήταν ανίκητος στη γη είχε κατατροπωθεί και είχε αιχμαλωτιστεί. Ο Άδης ορθάνοιχτος «έλαβε σώμα και Θεώ περιέτυχεν», όπως ακούμε στον Κατηχητικό Λόγο του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Άνοιξε τις πύλες του ο Άδης, για να δεσμεύσει τον ενσαρκωμένο Υιό του Θεού· και ενώπιόν του στάθηκε, και μπήκε μέσα του ο Ζωντανός Θεός, που πληροί τα πάντα, μπήκε στον Άδη και τον κατέστρεψε δια παντός. Έκτοτε ο Άδης δεν θα είναι πια η φρικτή κόλαση του χωρισμού, όπως παλιά, διότι τώρα μέσα του ήταν ο ζωντανός Θεός.

Ο προφήτης Δαβίδ μυστηριωδώς προείπε : «πού πορευθώ από του πνεύματός σου; Εάν αναβώ εις τον ουρανό, συ εκεί ει, εάν καταβώ εις τον άδην πάρει» (Ψαλμ. 138, 7-8). Αυτό σ' εμάς φαίνεται απλό, διότι για μας αυτή η αιώνια, ανέλπιδη κόλαση της απουσίας του Θεού δεν υφίσταται πια. Για τον άνθρωπο όμως της Παλαιάς Διαθήκης, αυτή η φράση ήταν αινιγματική: πώς μπορεί ο Θεός να είναι εκεί που δεν είναι; Πώς μπορεί να βρίσκεται εκεί ακριβώς που είναι ο τόπος του χωρισμού από Αυτόν; Ο Δαβίδ όμως προείδε -και προφητικά προείπε- την έλευση του Κυρίου και τον τερματισμό αυτού του οριστικού χωρισμού.

Σήμερα ο θάνατος έχει γίνει για μας κάτι άλλο. Είναι κοίμηση. Κοιμόμαστε εδώ στη γη σωματικά ως προς τις μέριμνες αυτού του κόσμου και στο σώμα μας επέρχεται η γαλήνη. Κείται τώρα αυτό ως μια εικόνα του Χριστού που έκειτο στον τάφο εκείνο το μυστηριώδες, ευλογημένο Σάββατο, όταν ο Κύριος «κατέπαυσε από πάντων των έργων Αυτού», από το έργο της σωτηρίας του ανθρώπινου γένους, από τον κόπο του πόνου του, από τον Σταυρό του, τη Σταύρωση. Όποιος πεθαίνει τώρα, κοιμάται εν Χριστώ, κοιμάται μέχρι την ημέρα που το σώμα του θα αναστηθεί με την τελική σάλπιγγα, την ημέρα της αναστάσεως των νεκρών. «Μακάριοι οι εν Κυρίω αποθνήσκοντες», όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος στην Αποκάλυψη.

Να γιατί για τον Χριστιανό ο θάνατος δεν είναι κάτι τρομερό. Να γιατί κάποιος που αγαπούσα πολύ μπόρεσε να μου πει: «να περιμένεις τον θάνατό σου όπως ο νεαρός γαμπρός περιμένει τη νύφη». Με το ίδιο δέος, με την ίδια ψυχική αγαλλίαση, μπορούμε να πούμε στον θάνατο: Έλα, άνοιξε για μένα τις πύλες της αιώνιας ζωής, έτσι ώστε η επαναστατημένη σάρκα μου να μπορέσει να βρει την ειρήνη και η ψυχή μου να ανεβεί στην αιώνια κατοικία του Θεού». Γι' αυτό έγκυρα και δικαιολογημένα μπορούμε να διακηρύξουμε «ουδείς νεκρός εν τω μνήματι». Διότι ο θάνατος έπαψε να είναι φυλακή, τόπος οριστικής και φοβερής αιχμαλωσίας. Έγινε ο τόπος όπου το σώμα ακουμπά, περιμένοντας την ανάσταση, ενώ η ψυχή προάγεται, στον βαθμό που μπορεί, στην αιώνια ζωή.

Ωστόσο, ο θάνατος, ο χωρισμός του θανάτου, είναι παρόλα αυτά παρών στη γη, ως ένα βαθμό. Έχει νικηθεί ακόμη και μέσα στο βασίλειό του, αλλά ο άνθρωπος, με το να αποκόπτει τους άλλους από το μυστήριο της αγάπης, προεκτείνει τον χωρισμό του θανάτου εδώ στη γη. Ρίξτε μια ματιά στην ανθρώπινη κοινωνία μας. Δεν χρειάζεται να πάμε μακριά, αρκεί να δούμε τι γίνεται στην οικογένειά μας, στους πιο κοντινούς μας, στους φίλους, στην ενορία, στην Εκκλησία. Μπορούμε άραγε να ισχυριστούμε ότι είμαστε τόσο ενωμένοι με τους δεσμούς της αγάπης, ώστε ο θάνατος, ο χωρισμός αυτός από τον Θεό, ο χωρισμός του ενός από τον άλλον, δεν υφίσταται εδώ στη γη; Δυστυχώς ο Θεός έχει νικήσει τον θάνατο παντού, αλλά στην καρδιά του ανθρώπου, ο θάνατος πρέπει να νικηθεί από τον ίδιο τον άνθρωπο.

Ο θάνατος είναι αχώριστος από την αγάπη, και γι' αυτό ακριβώς φοβόμαστε τόσο πολύ να αγαπήσουμε. Το να αγαπάμε λίγο, το να αγαπάμε ανεύθυνα, το να αγαπάμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να αρχίζουμε μία σχέση και να την αφήνουμε να τελειώνει μόλις δούμε ότι αρχίζει να γίνεται οδυνηρή, δύσκολη, αυτό όλοι μπορούμε να το κάνουμε. Αλλά να αγαπάμε όπως αγαπούσε ο Κύριος, αυτό δεν φαίνεται να μπορούμε να το κάνουμε. Ο Απόστολος Παύλος μας λέει : «να δέχεστε ο ένας τον άλλον, να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως σας αγάπησε ο Κύριος». Αλλά συνειδητοποιούμε πώς μας αγάπησε ο Κύριος; Μας αγάπησε τόσο πολύ, ώστε δεν θέλησε να μείνει ένας ξένος για μας και έγινε ένας από μας, ένας ανάμεσα στους πολλούς -και όχι προσωρινά, αλλά για όλη την αιωνιότητα, για πάντα- με όλο τον πόνο και όλη τη φρίκη που είχε ως συνέπεια αυτή η ένωση.

Όταν ο Λόγος έγινε σαρξ, η θεϊκή δόξα σβήστηκε. Κανείς δεν τον γνώριζε. Η νίκη του φάνηκε σαν ήττα. Έγινε εκείνος τον οποίον οι Γραφές περιγράφουν «άνθρωπος εν πληγή ων και ειδώς φέρειν μαλακίαν» (Ησ. 53, 3). Έγινε για πάντα ένας από μας. Μπορούμε εμείς, κατά τον ίδιο τρόπο, να γίνουμε ένα με τον κάθε άλλον; Μπορούμε τόσο να αγαπούμε ο ένας τον άλλον, ώστε να μπορούμε να πούμε «για πάντα στη θλίψη και στη χαρά, στη δυστυχία και την ευτυχία, ό,τι κι αν συμβεί, θα είμαι δίπλα σου για πάντα»; Αν ήταν έτσι, πόσο θαυμάσιος θα ήταν ο κόσμος μας, πόσο υπέροχη θα ήταν η Εκκλησία μας, τι ενορίες θα είχαμε, τι οικογένειες, τι φίλους! Αλλά οι σχέσεις μας θυμίζουν δύο πλοία που συναντώνται στη θάλασσα, διασταυρώνονται και το καθένα ακολουθεί την πορεία του. Δεν έχουμε αρκετό βάθος, ούτε αρκετή πιστότητα, ούτε αρκετή προθυμία, για να κάνουμε αυτό που έκανε ο Χριστός, να κατεβούμε στον Άδη, να κατεβούμε στην κόλαση των παθημάτων κάποιου που αγαπάμε, στην κόλαση των πειρασμών του και του πόνου του, στην κόλαση της τραγωδίας του.

Αντίθετα, στεκόμαστε στην ακτή και του φωνάζουμε: «Προσπάθησε να σωθείς, κολύμπα προς εμένα, θα σου απλώσω το χέρι!». Εμείς όμως οι ίδιοι δεν μπαίνουμε στη δική του κόλαση, γι' αυτό είναι τρομερό να μιλάμε για αγάπη, όταν είναι τόσο δύσκολο ν' αγαπήσουμε με την ίδια αγάπη που μας αγάπησε ο Θεός. Η αγάπη και ο θάνατος είναι αλληλένδετες έννοιες, επειδή αγαπώ σημαίνει ξεχνώ τον εαυτό μου μέχρι εκεί που να μην υπάρχει για μένα.

κάποιος άλλος γίνεται τόσο ακριβός ώστε δεν αφήνω τον εαυτό μου να παρεμβληθεί. Χρειάζεται να λέμε στον εαυτό μας αυτό που είπε ο Χριστός στον Πέτρο, όταν προσπάθησε να τον ανακόψει από την πορεία του προς τον Γολγοθά : «Υπαγε οπίσω μου Σατανά, ότι ου φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων». Μπορούμε να λησιμονούμε τον εαυτό μας σε τέτοιο βαθμό, μπορούμε να αγαπάμε έτσι, να πεθαίνουμε έτσι;

Εφ' όσον δεν μπορούμε να φθάσουμε εκεί, εγγίζουμε μόνον το κράσπεδο των ματιών του Κυρίου, μόνο τις παρυφές του φωτός, της εκτυφλωτικής αίγλης και λαμπρότητας της Αναστάσεως του Χριστού. Την Ανάσταση μπορεί να τη ζήσει μόνον όποιος περάσει μέσα από τον θάνατο και φτάσει στην αντίπερα όχθη του θανάτου· όχι του θανάτου αυτού του κόσμου, του υλικού, του σωματικού θανάτου, αλλά του θανάτου που ονομάζεται αγάπη και που κάνει τον άνθρωπο ικανό «ίνα την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού» (Ιωάν. 15, 13).

Ο Μωυσής ονομάζεται «φίλος του Θεού» στις Γραφές, και τι λέει ; «Κύριε, αν δεν συγχωρήσεις στον λαό μου τις αμαρτίες του, τότε ξέγραψε το όνομά μου από το βιβλίο της ζωής. Δεν θέλω να ζω εγώ, αν αυτοί πεθάνουν». Ο απόστολος Παύλος λέει ότι θα προτιμούσε ακόμη και να χωριστεί από τον Χριστό, παρά να δει την καταστροφή του λαού του Ισραήλ. Αυτά τα λόγια βέβαια είναι παράλογα, με την έννοια ότι όταν κάποιος έχει τόσο αγάπη, είναι ήδη στην αντίπερα όχθη του θανάτου. Αλλά το νόημά τους είναι ότι «ναι, θα προτιμούσα να χαθώ, παρά να χρειαστεί να χωριστώ από οποιονδήποτε». Αυτό είναι το πρότυπο που μας δόθηκε από τον Σταυρό και την Ανάσταση (αυτά τα δύο είναι αχώριστα).

Έτσι, λοιπόν, καθώς από Κυριακή σε Κυριακή ακούμε το μήνυμα της Αναστάσεως, να θυμόμαστε τι έχουμε κληθεί να γίνουμε, σ' αυτή τη γη: άνθρωποι αναστημένοι εκ νεκρών εν αγάπη. Αλλά για να συμβεί αυτό, πρέπει να αγαπάμε ο ένας τον άλλον σε τέτοιο βαθμό, ώστε να περνάμε τις πύλες του θανάτου, να κατεβαίνουμε δια του σταυρού στον άδη, να μετέχουμε εν αγάπη στα παθήματα των άλλων, να ξεχνάμε τον εαυτό μας· και τότε ξαφνικά να ανακαλύπτουμε ότι «Ναι, ζούμε, ζούμε δια της ζωής του Χριστού».

Πηγή: από το βιβλίο:ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Έκδ. «Εν πλῶ»

«Θα κλαίω, αν φύγεις.»

Αυτό άκουσα να λέει μια μητέρα, όταν το ενήλικο παιδί της τής είπε ότι σκέφτεται να φύγει από το σπίτι.

Η λύπη είναι ένα συναίσθημα απόλυτα σεβαστό, όπως όλα τα άλλα συναισθήματα. Συνεπώς, δε νομίζω καθόλου πως έχει νόημα να δίνουμε ο ένας στον άλλον τη «συμβουλή» «μη λυπάσαι». Είναι ουσιαστικό το να αναγνωρίζουμε, να ομολογούμε και να εκφράζουμε τη λύπη μας, όπως και όλα τα άλλα συναισθήματά μας. Η αναγνώριση και παραδοχή του οποιοδήποτε συναισθήματός μας και γενικότερα του τι συμβαίνει μέσα μας είναι η αρχή της διαχείρισής του, της θεραπείας του...

Παρόλα αυτά, η πιο πάνω δήλωση εκείνης της μητέρας δε μου ακούγεται ως υγιής έκφραση συναισθήματος. Φοβάμαι μήπως, με αυτή τη δήλωση, προσπαθεί να χειραγωγήσει το παιδί της, να το κάνει, δηλαδή, να κάνει αυτό που θέλει η ίδια. Φοβάμαι πως εκμεταλλεύεται την αγάπη του παιδιού της για εκείνην, για να το κρατήσει στο σπίτι, για να το πείσει να επιλέξει αυτό που επιθυμεί η ίδια. Ελπίζω να κάνω λάθος. Ελπίζω σε μεταγενέστερο χρόνο, όταν εγώ δεν ήμουν εκεί, να συμπλήρωσε: «Λέγοντας ότι θα κλαίω, αν φύγεις, εννοούσα ότι σίγουρα θα λυπηθώ, διότι θα μου λείψεις. Αλλά αυτό για σένα δεν πρέπει να είναι εμπόδιο. Να κάνεις αυτό που θεωρείς καλύτερο για σένα. Εξάλλου, δε θα λυπάμαι για πολύ, είμαι σίγουρη.»

Γενικά, θεωρώ πως οι ενήλικες δε χρειάζονται ανθρώπους να τους λεν τι να κάνουν ή ανθρώπους που με διάφορους τρόπους προσπαθούν να τους χειραγωγήσουν, σύμφωνα με αυτό που έχουν οι ίδιοι αποφασίσει ότι είναι το «σωστό». Μήπως γνωρίζουμε πάντα ποιο είναι το «σωστό» για μας και έμεινε να παίρνουμε αποφάσεις και για τους άλλους;

Είναι μεγάλη η ευλογία που μας έδωσε ο Θεός, να γίνουμε μητέρες. Μακάρι να στεκόμαστε με ταπείνωση και απέραντο σεβασμό απέναντι στο θαύμα της μητρότητας! Εννοείται πως είμαστε άνθρωποι, εννοείται πως κάνουμε αμέτρητα λάθη... Το παιδί μας, όμως, δεν είναι ιδιοκτησία μας και μακάρι να θυμόμαστε αυτό το γεγονός, από τη στιγμή που μαθαίνουμε για την ύπαρξη του παιδιού μας μέχρι το τέλος της ζωής μας!

*Δεν γνωρίσαμε εμείς τον Θεό για τη δικαιοσύνη μας,
αλλά ο Θεός μας γνώρισε διά μέσου της αγάπης Του.*

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ **(99883799)** και τον π. Κυριάκο **(99441025)**.

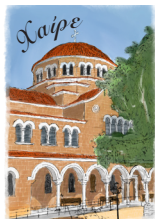
Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες της Εκκλησίας βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:30 - 6:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 5:30 - 7:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763), από τις 7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά.
3. Την Τρίτη, 19 Μαΐου, απόδοση της εορτής του Πάσχα, η ώρα 9:00 μ.μ. θα έχουμε αγρυπνία.
4. Την Κυριακή της Πεντηκοστής και τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος, δεν τελούνται μνημόσυνα.
5. Την Παρασκευή 29 Μαΐου θα γίνεται μνημόνευση κεκοιμημένων από τις 4:30 μ.μ. μέχρι τις 6:15 μ.μ., επειδή την επομένη είναι Ψυχосάββατο.
6. Από την Κυριακή της Πεντηκοστής (31 Μαΐου) μέχρι την Κυριακή των Αγίων Πάντων (7 Ιουνίου) γίνεται κατάλυση εις πάντα.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 29 ● Μάιος 2026

Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760
Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία
Email: inpanayiassev@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο: Αλέξανδρου Μουστάτ
Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία
email: galpress@cytanet.com.cy

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλουριώτισσας*